

mezi dědici bylo se stalo před 24. dubnem 1919 neb že by stpú byl k rozdělení tomu, stavšimu se po tomto dni, dal svůj souhlas, stížnost ani ne tvrdí a nebylo to tvrzeno ani v administrativním řízení.

Avšak jedno aspoň z tvrzení těch bylo by muselo býti vzneseno, neboť jen tím mohl by st-l dovoditi správnost svého názoru, že s hlediska záb. zák. jest on vlastníkem prodaných nemovitostí.

Zásadní souhlas k prodeji nebyl také dán Dru F. P., nýbrž správě P-ského velkostatku a žádost, aby poplatek nebyl předpisován, podala Moravsko-slovenská banka v O. jménem J. P. jako vlastníka, nikoli jménem st-le.

Jestliže za tohoto stavu věci žal. úřad vycházel ze zjištění a názoru, že s hlediska záb. zák. není vlastníkem rozprodaných nemovitostí st-l, nýbrž že tyto tvoří jen součást pozůstalostního jmění jako celku, napadlého společně všem zúčastněným spoludědicům po J. P. čili, jak ne zcela přesně se vyjadřuje, celé rodině P-ské, nelze právem tvrditi, že zjištění to zakládá se na vadném řízení.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3782.

Zajištění bytů. — Řízení před nss-em. — Policejní právo trestní: Zruší-li nss pro nezákonnost rozhodnutí úřadu o zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/23, není již touto skutečností o sobě způsobena nezákonnost trestního nálezu, vyneseného před vydáním zmíněného rozhodnutí nss-u pro přestupek podle cit. § 13 pro jednání odporující onomu zajišťovacímu rozhodnutí.

(Nález ze dne 21. června 1924 č. 10.530).

V ě c: J. D. a spol. v K. proti župnímu úřadu v Košicích o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem z 5. listopadu 1923 byli M. M. a E. H., majitelé domů č. p. —, pak soudní oficiál J. D. v K. uznáni vinnými přestupku proti § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., jehož se dopustil tím, že majitelé domu byt župním úřadem zajištěný jinému pronajali, J. D. pak že do bytu pro jiného zajištěného se nastěhoval. Obvinění byli podle § 13 zák. č. 225/22 odsouzeni k peněžitě pokutě po 2000 Kč a zároveň nařizeno, aby do 4 dnů sjednali stav zákonu vyhovující, t. j. aby byt dali k dispozici J. G.

Nař. rozhodnutím zamítl župní úřad v Košicích odvolání, sníživ trest majitelům domů uložený na peněžitou pokutu po 1000 Kč.

Skutkovou podstatu shledal žal. úřad v tom, že nebylo dokázáno, že Dr. J. E. sporný byt před jeho zajištěním vypověděl, že proto zajištění z 5. července 1923 ve prospěch F. B. stalo se právem a že okolnost, že nastěhování nájemníka F. B. se protáhlo, na věci nic neměnila, proto i zajištění pro J. G. stalo se právem.

Do rozhodnutí toho jest podána stížnost jak majiteli domu, tak nájemníkem. — —

Stížnost namítá, že skutková povaha přestupku st-lům za vinu kladeného není dána, poněvadž byt, do něhož se J. D. za souhlasu majitelů domů nastěhoval, nebyl ve smyslu § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. zajištěn.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Žal. úřad musel vycházeti ze skutkového stavu, jaký byl v době vydání nař. rozhodnutí. V době té, totiž dne 11. srpna 1923, byl sporný byt rozhodnutím poslední stolice zajištěn ve prospěch železničního zaměstnance J. G.

Za tohoto stavu věci nebyli majitelé domu oprávněni s bytem disponovati a dáti jej k dispozici osobě jiné, J. D. pak nebyl oprávněn před zrušením zajišťovacího opatření toho nastěhovati se do bytu. Uznal tedy úřad právem st-le vinnými přestupku proti zákonu o mimořádném opatření bytové péče.

Na tom nemění nic okolnost, že nálezy nss-u z 28. ledna 1924 č. 1517/24 a č. 1607/24 zajišťovací opatření z 5. července a 19. září 1923 byla uznána za nezákonná, ježto stížnosti k nss-u nemají odkládacího účinku.

Při tom neměl ovšem nss příčiny, zabývati se otázkou, zda okolnost, že nss cit. nálezy uznal zajištění bytu za zákonu odporující, zavdává st-lům možnost, žádati za obnovu trestního řízení.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3783.

Bytová péče: Okolnost, že vlastník domu místnosti některé dosud neužíval, neprokazuje, že jí nepotřebuje nutně pro sebe nebo své zaměstnance ve smyslu § 2, posl. odst. zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923.

(Nález ze dne 21. června 1924 č. 10.839).

Věc: T. P. v K. proti zemské správě politické v Praze o příkaz k pronajmutí bytu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 15. října 1923 nařídila osp v K. podle § 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. st-li, aby byt ve svém domě č. —, pozůstávající ze dvou místností, který se uvolnil vystěhováním dosavadního nájemníka pronajal do 14 dnů některé rodině v K. byt postrádající.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání, ježto jsou zde zákonné předpoklady pro výše uvedené nařízení a majitel domu neprokázal, že byt, o nějž jde, potřebuje nutně pro sebe nebo své zaměstnance.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto: — —

Podle § 2 cit. zák. jest vlastník domu povinen nepronajaté a neobydlené místnosti, které se hodí k obývání, k vyzvání osp-é pronajmutí za byt do 14 dnů po pravoplatnosti výměru, jinak určí nájemníka osp do 8 dnů.